

Z D E N A G A J S E R

Zdena Gajser (1962 -)

Ista, Kaaba sanjalka,

Avtorska Hotenja 2, 1985.

(zunanjja sodelavka Hotenj)

KAABA

Njena dolga noč
z razprtimi dlanmi
in na ledeni koži
majhen KAABA
Kdaj bodo odprli okna
s tistim trepetanjem
ki spi na njenih zenicah
in ji ukradli biser
sredi uvele rože
ki jo je zjutraj pripela v lase
Ona sama leži na rjuhah
sredi svinčenih žarkov
včerajšnjega dneva
in posluša popotnika s ceste
ki igra orglice pod mostom
Njena samota je KAABA
njena ljubezen je KAABA
kamen - je - KAABA - kamen - je
Nočno dišeče sanje
so ostale zgoraj v pajčevini
in njena usta
so ljubila spomenik svobode
njena dolga večnost
je ničvredno seme zemlje
ki stane novo večnost
skopega trenutka

Njena ljubezen ostaja trnje
v blisku megle nega jutra
v njenem naročju je KAABA
s potovanja k nirvani
kamen - je - KAABA - kamen - je

x x x

Črnoglavka pade čez nebo
v tistem odsanjanem večeru
in mi ovije roke z ruto
Diši žganje
bakrena kapa
kruh iz peči
Otroci si umivajo roke
v škafu pri studencu
Lučice bodo brlele
psi bodo kamenjani
Med polja greva črnoglavka
črne žene poljubljat
device bele snubit
dišat po žganju
in utopit se zjutraj

x x x

*Sredi neke moje davne jeseni
je na vasi izsanjalka pela
žito belih žrebcev
Z nožišči dojnega mleka
je gluho zrnje ustnic
udarjalo v razprtega otroka
Babika je sedela pred hišo
nad njo grad zakleti
in v njeni kiti zakleta udarjanja zvonika
- nekje imajo mrliča nocoj
kako jih pobira to jesen
In moje otroško perje
klito izsesano
v sredico premehke brazde
V zakleti kiti sem
v žitu bele izsanjalke
kot čudnootroška
čudnostrta ljubezen*

x x x

*Bela roža hodi
v beli grozi
Na ustih bela srčika
nevesta bela bolna
V glavi bela časnica
belo vonja
črno vonja
strašno vonja
Po meni bel
prašnik črni*

x x x

*Ko je devica zgodnjega jutra
odsotna stopila v angelov vrt
so se maliki vsuli iz templjev
kjer so opravili svojo prvo molitev
Drsali so mimo nje
z razoranimi bosimi nogami
in udarjali zmajeve pečate
na njene dojke
da bi jo s sončnim žarkom uročili
In ko so zjutraj prihajali
še do večerne molitve
da bi jo darovali
so jo videli na rožnati planoti
kako se je ljubila
z nekim sončnim bogom
in je od njenega spolovila dišalo
po jutranjem glogovem grmu*

x x x

KAABI

*Kadar zadiši Amber
in je nebo iz lokvanjev
sliši peneče vino
med dojnimi sonci
Tam nekje
med njenimi stegni
se nocoj sušijo semena
V svojem srcu povije otroka
Ne ve za nikogar
Njena kaabasta sonca
niso več kamni*

Srce v spomenikih ne bije
Tišine v kristalih
izzgane daljave
ko je za otroštvom
za kamni popotovala
Oken ne bodo odprli
nobene črne rože
v sajaste lase pripeli
Nobenih biserov nobenih
v raztrgane oči nasuli
Njena kaabasta sonca
ne bodo več kamni
Ona ne ve za nikogar

x x x